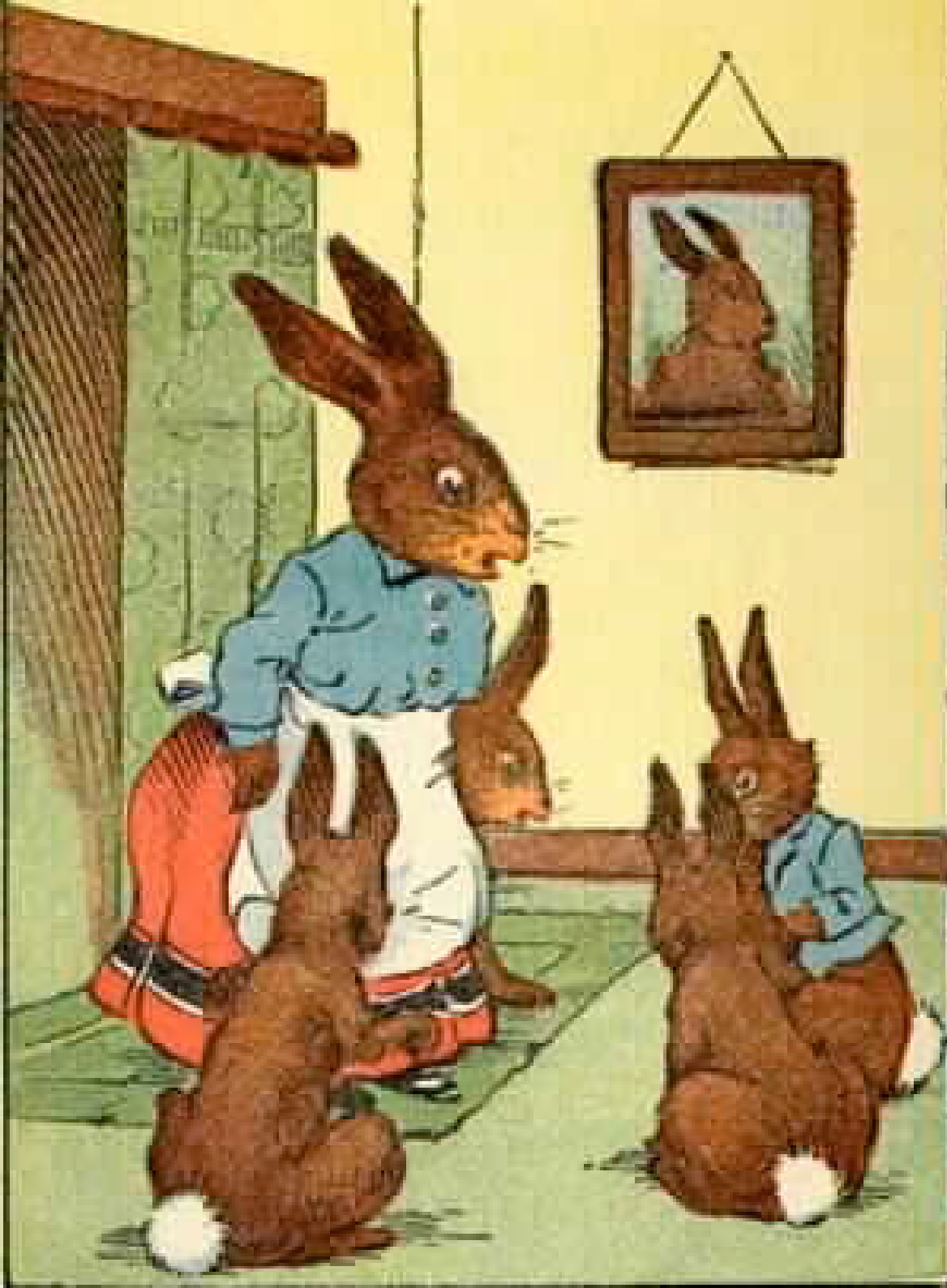

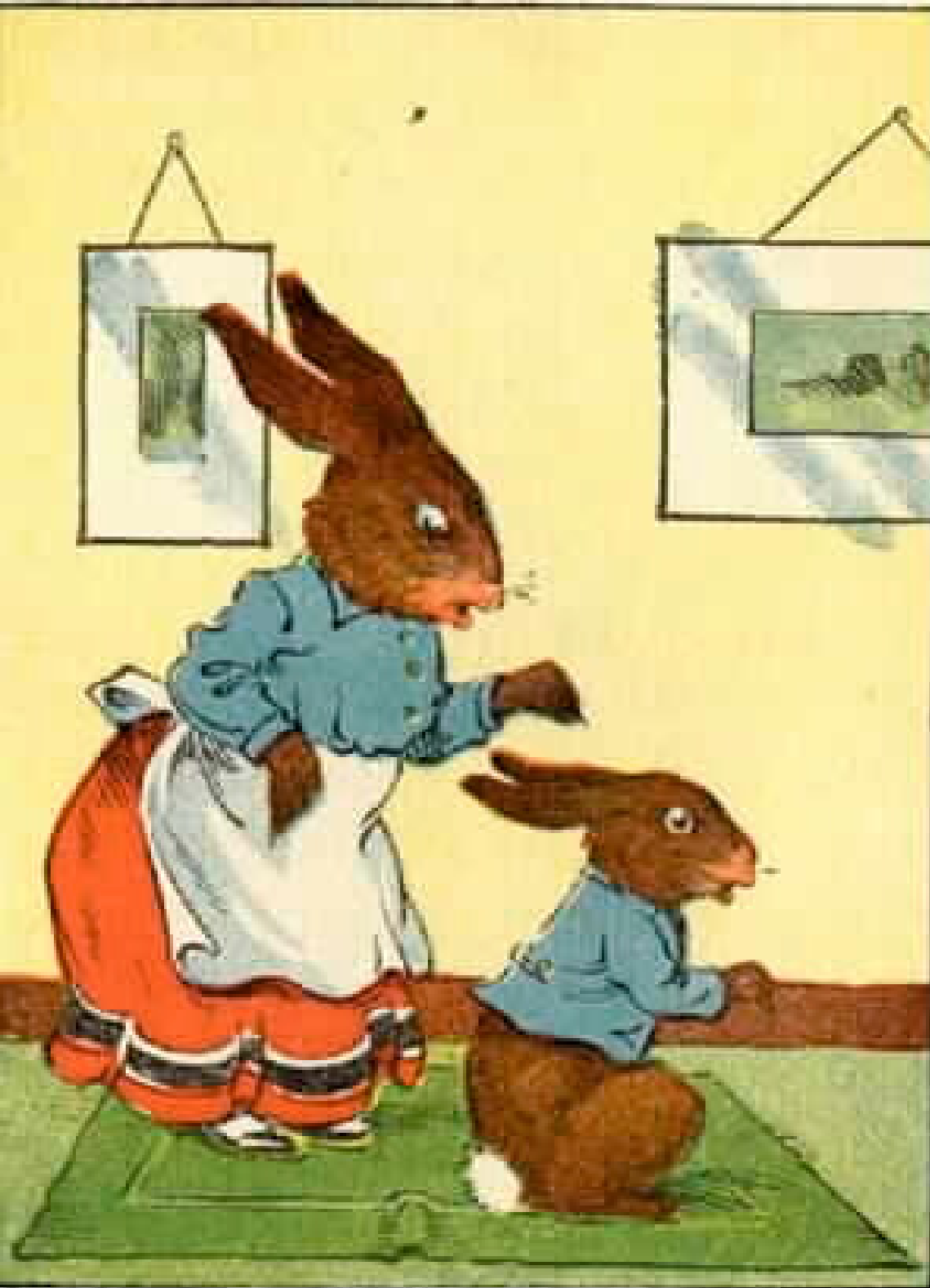

עוד על פטר הארנב

דוף גרהם (1917)

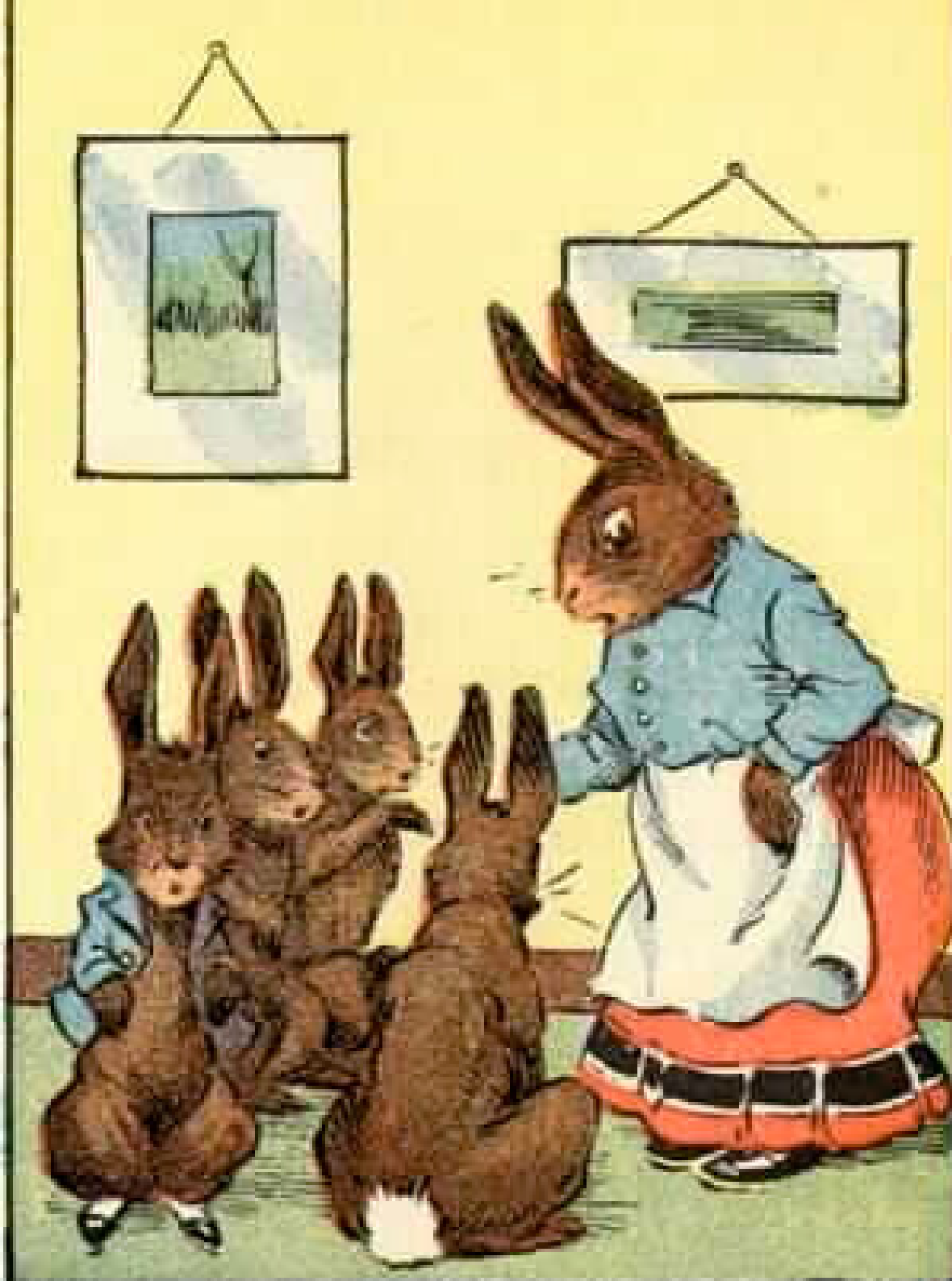
כפי שאתם בוודאי יודעים, פטר
הארנב חי עם אמו ועם שלושת
האחיות הקטנות, פלופסי, מופסי
וזנב-הצמר, במאורה קטנה, חולית,
בין שורשי עץ גדול. כך בכל אופן
סיפרה לנו הגברת ביאטריקס
פוטטר מהכפר סוריי שבאנגליה,
שהכירה את פטר אישית והייתה
הראשונה שכתבה עליו עוד בשנת
1902.

היה זה בית יפה וחמים בחורף
וקריר בקיץ. וכפי שאתם בוודאי גם
זוכרים, שלושת הארנבות הקטנות
היו מאוד חמודות וצייתניות, אבל
פטר היה קצת, אבל רק קצת פרוע
ולא-ממושמע. וכל פעם שאמא שלו
אמרה שלא צריך לעשות דבר מה,
פטר היה מחליט אחרת, ותמיד
נכנס לצרות.

יום אחד הוא רץ לגינתו של מר
מקגרגור, ושם כמעט נתפס, איבד
את בגדיו וגם נענש, כפי שהיה
מגיע לו.

אמא הארנבת תמיד תהה וחשדה
איזה תעלול יעשה פטר, כשהיא
יוצאת מהבית.

יום חורף אחד, כשהאדמה מכוסה
הייתה כולה בשלג לבן, אמא
ארנבת קראה לילדיה ואמרה
"ילדים יקרים, אני חייבת לצאת
עכשיו לקניות, אבל אתם תישארו
יפה בבית ותמתינו עד שאחזור.
שלושת הארנבות הקטנות הבטיחו
לה לנהוג כך, אבל פטר עשה,
כמובן, כאילו הוא לא שומע דבר.

הארנבת הזקנה לקחה את הסל
שלה ואת המטריה ויצא החוצה.
השלג לא הפריע לה ללכת והיא
התקדמה מהר.

פטר חיכה שהיא תעבור מעל
הגבעה ותעלם מעיניו, ואז לבש
מהר את המעיל הכחול שלו, את
כובע הצמר ואת זוג הכפפות
האדומות, ויצא בשקט מהבית, עוד
לפני שהאחיות יכלו להזהיר אותו או
לכעוס עליו.
"עוד מעט אחזור" הוא קרא להן,
כשהיה כבר בחוץ, בשלג.

שיח ירוק, קוצני, עמד לא הרחק
מהבית, ועליו כמה גרגירים
אדומים. פטר טעם קצת מהעלים
העבים ומהגרגירים, אך אלה לא
היו לטעמו.

הוא הגיע לדרך שעברה ביער
והתיישב על גזע עץ כרות. בכיס
מצא כמה פירורי עוגה ופיזר אותם
על השלג, לציפורים שבאו מיד
לנקר אותם.

פתאום הוא שמע צליל פעמונים.
הצליל התקרב יותר ויותר.
מעבר לעיקול הדרך הופיעה
מזחלת אדומה, מבריקה, רתומה
לזוג סוסים שחורים.

פטר נהנה מאוד מהמראה, קפץ
ממקומו, והתחיל למחוא כפיים "הו,
אילו רק יכולתי לרכב במזחלת כזו!"
במזחלת ישבה דורית, ילדה קטנה,
זהובת שער. היא הרגישה בפטר
ואמרה לעגלון לעצור מיד. "איזה
ארנב חמוד. בוודאי קר לו מאוד כאן
והוא מקפץ כדי להתחמם" קראה.

היא קפצה מהר מהמזחלת, ולפני
שפטר הרגיש, היה כבר עטוף
בידונית פרווה חמה, כך שרק
הראש שלו בלט ממנה. הוא נבהל
מאוד, אבל הרצון לנסוע במזחלת
גבר על הפחד והוא ישב בשקט,
ורק הניע את אוזניו, כפי שנוהגים
לעשות ארנבים.

הילדה דורית הייתה בדרך לחנות
הצעצועים של הדוד שלה, מר ניקי,
והיא התחילה לספר לפטר איזה
דברים נפלאים הוא יראה שם. היא
שאלה על שמו, וכשאמר לה,
הודיעה שהיא קראה כבר עליו ועל
התעלולים שלו וגם על אחיותיו
החמודות, בספר של הגברת
פוטר.

הם נסעו מהר מאוד על השלג, עם
צלצול פעמונים, עד שהגיעו לבית
קטן, העומד בין שני עצי אורן
גבוהים.

הסוסים עצרו לפני הבית ומהדלת
יצא דוד ניקי, בעל חנות הצעצועים,
אדם קטן, שמן ומזוקן, לבוש בגדי
סנטה קלאוס.

"בואי, דורית" אמר "כנסי מהר
פנימה, כי שם חם יותר. אבל מה
את מחזיקה כאן, בתוך הידונית
הזו? מי הוא הייצור שרק ראש שלו
ואוזניים בולטים החוצה?"

"הו, דוד ניקי, זה ארנב פטר
המפורסם, פגשתי אותו בדרך"
אמרה דורית. היא שלפה את פטר
מהידונית ושמה על הארץ.
שלושתם התחילו עכשיו ללכת
לחנות הצעצועים, כשדוד ניקי
מחזיק בידה של דורית ופטר אוחז
בשולי השמלה שלה, כי יותר גבוה
לא יכול היה להגיע.

בחנות של דוד ניקי הם מצאו בית
בובות נחמד עם רהוט כמו של
ממש, מיטות, כיסאות ותנור
במטבח.

על השולחן, באמצע החנות, עמדה
צנצנת מים גדולה ופטר החליט
להסתכל על דג הזהב ששחה
במים. הוא נשען קצת יותר מדי
מעל דופן הצנצנת ופתאום הרגל
שלו החליקה ו"פלום" הוא נפל עם
הראש קדימה לתוך הצנצנת.

דוד ניקי ודורית פרצו בצחוק, כי
הכל שיכלו לראות מפטר היה זוג
הרגליים המתנופפות באוויר.

הם הוציאו אותו מהצנצנת ואת
בגדיו שמו לפני האש לייבוש.
במקום הבגדים הרטובים הלבישו
אותו בבגדי קאובוי, בוקר, שמצאו
בחנות הצעצועים.

מובן שהבגדים מצאו חן בעיני פטר
והוא החליט מיד לרכב על
סוס-נדנדה שעמד בפינה. אלא
שהתנודות החזקות הבהילו אותו
והוא החזיק בכוח רב בצווארו של
הסוס, עד שהתנועה נרגעה.

"אינך מתבייש" אמרה דורית "ארנב
בוקר גדול כמוך מפחד מסוס
נדנדה?"
"אני לא ארנב בוקר ממש" ענה
פטר "אני רק לובש בגדי בוקר, וחוצ'
מזה כלל לא פחדתי" הוסיף.

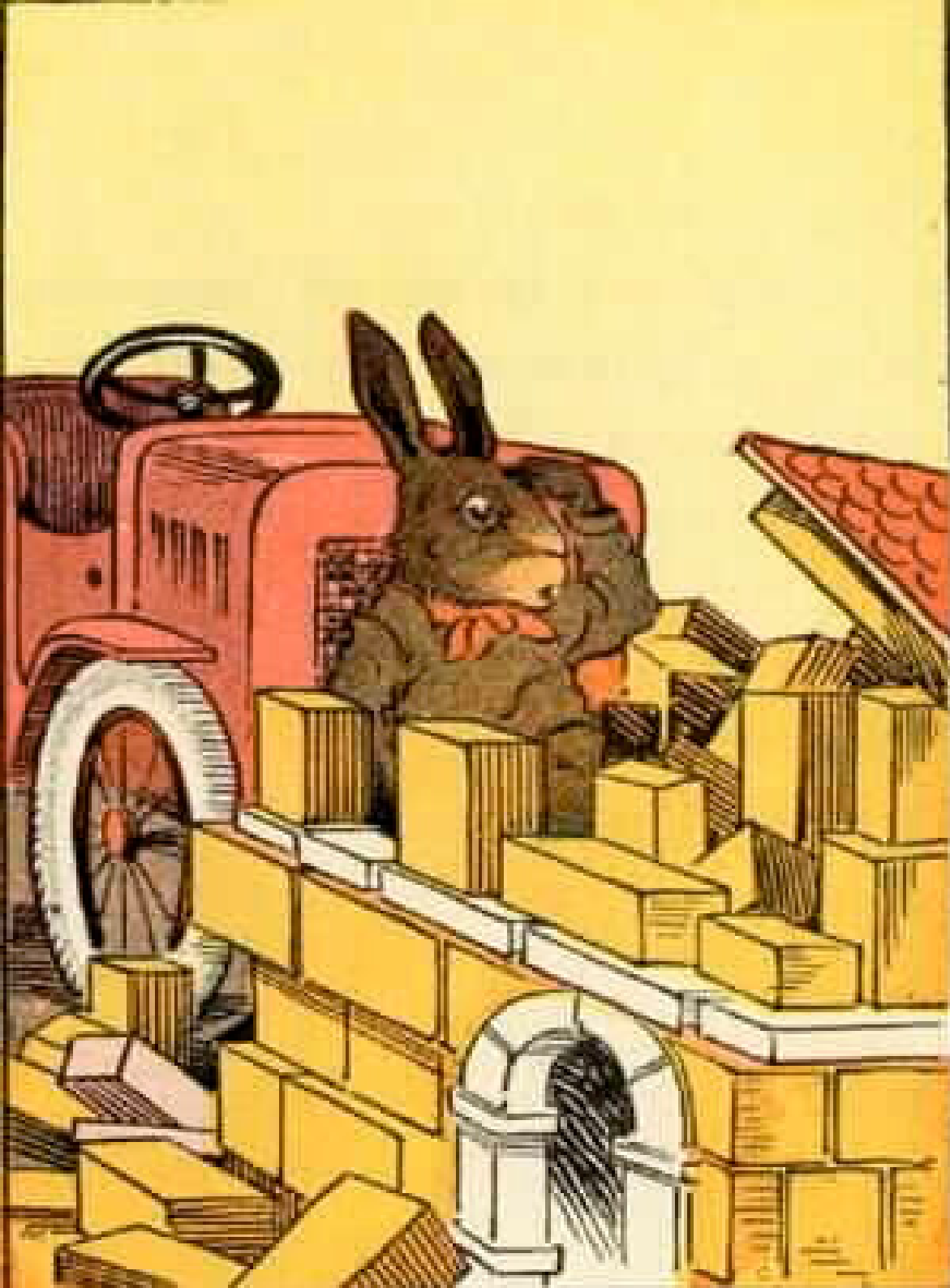
מהר מאוד שכח פטר את הרכיבה
והתחיל להתעניין בשלוש חיפושיות
שמצא בפינת החדר. אלא שאלה
הרימו את קרניהן והתחילו
להתקדם מולו.

הקרניים של החיפושיות נראו לפטר
מסוכנות מאוד. הוא נתן קפיצה
גדולה כדי להימלט, אך לא הביט
קודם לאן הוא קופץ. וכך הוא מצא
את עצמו פתאום בתוך תא של
מכונית אדומה שעמדה בדיוק
מאחוריו.

מושב המכונית היה רך ועשוי כאילו
ממש למידתו של פטר. הוא הסתכל
בתוך התא וכאשר ראה ידית קטנה,
משך אותה בכוח. פתאום המכונית
התחילה לטרטר ולנסוע. פטר אחז
בהגה וסיבב אותו פעם ימינה ופעם
שמאלה, וכך הוביל את המכונית
סביב לחנות.

הוא נהנה כל כך שלרגע עזב את
ההגה כדי למחות כפיים. אך זה
היה מעשה לא נבון, כי המכונית
התדרדרה בעצמה ועלתה על בית
קטן בנוי מקוביות צהובות.
לקח לדורית ולדוד ניקי זמן להוציא
את פטר מבין הקוביות.

אחרי שדורית בחרה אצל דוד ניקי
את המתנות שלה, היא החליטה
לחזור לביתה. היא בחרה מתנות
גם לפטר וגם לשלושת האחיות
שלו, ואפילו לאמא ארנבת.

עמוסי חבילות הם עלו שוב על
המזחלת, פטר נכנס לידונית של
דורית והסביר לעגלון איך לחזור
לעץ הגדול, שם איפה הבית שלו.

לא לקח זמן רב והמזחלת עמדה
כבר לפני העץ. פטר ירד עם כל
החבילות, אמר יפה שלום ותודה
לדורית ורץ מהר הביתה. הקצה
הלבן של זנבו, הנעלם במאורה,
היה הדבר האחרון שדורית יכלה
לראות.

אמא ארנבת חיכתה לפטר בסבר
פנים חמור, אך כשהוא נכנס לבית
עם כל המתנות, וסיפר על החוויות,
היא שכחה לכעוס ולא הענישה
אותו על הבריחה מהבית

אחרי שפתחו את המתנות וחילקו
אותן ביניהם היה שמח מאוד בבית
הארנבות.
"אתם רואים" אמר פטר "לפעמים
גם התנהגות לא יפה מסתיימת
בטוב."